

Celem rozprawy doktorskiej *Pisarstwo krytycznoliterackie Michała Grabowskiego* jest zaprezentowanie i analiza autorskiej wizji krytyka dotyczącej rozwoju literatury romantycznej. Krytykę Grabowskiego charakteryzował koncyliacyjny ton, a autor wydaje się jedynie udzielać porad czytelnikom. Jest to jeden z wielu romantycznych modeli krytyki opartych na retorycznym wpływie na wybory odbiorców. W swoich szkicach i listach Grabowski wykorzystywał strategie retoryczne, rozpoczął też dyskusję na temat literatury narodowej. Moim głównym celem było pokazanie, jak Grabowski rozumiał swoje krytycznoliterackie umiejętności. Analiza jego metody krytycznej stanowi asumpt do głębszej refleksji nad samą krytyką, ponieważ jego prace można traktować jako „lustro” dla epoki. Moją dysertację o Grabowskim można więc uznać jako zaproszenie do dyskusji na temat czynników determinujących myślenie krytycznoliterackie w XIX wieku. Teksty Grabowskiego stanowią interesujący zbiór punktów widzenia (czasem spójnych, a czasem sprzecznych), który wyraża zainteresowanie polską literaturą. Przedstawiał on pomysły, diagnozy i deklaracje, które razem tworzą mozaikowy obraz kultury, literatury i sztuki romantycznej.